

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 21 | 1. NOVEMBER 1933 | 82. AARGANG

PRÆSTEDØMMET.

Af Ældste *David O. McKay* af de Tolvs Raad.

Præstedømmet er uadskilleligt knyttet til Guddommen. Det er Autoritet og Magt, der kun har sin Kilde i den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus. Vi taler om visse Kræfter og Rettigheder, som en Konge er i Besiddelse af, om Rettigheder og Privilegier, der er lagt under et Lands Rigsdag, om den Myndighed Højesteret besidder, og Kilden til en saadan Myndighed og Autoritet kan vi let fatte. Endelig, Oprindelsen ligger hos Folket som et organiseret Samfund. Ved at søge Kilden til Præstedømmet, kan vi ikke fatte nogen anden Tilstand ud over Gud selv. I ham og hos ham samler det sig.

Eftersom Præstedømmet saaledes er forbundet med Faderen, følger det, at han alene kan give andre det. Derfor maa Præstedømmet, naar Mennesket er i Besiddelse af det, altid være overdraget Myndighed. Der har aldrig været et menneskeligt Væsen i Verden, som har Ret til at tiltage sig Præstedømmets Magt og Myndighed. Lige som en Gesandt fra hvilken som helst Regering kun udøver den Myndighed, der er blevet givet ham af hans Regering, saaledes er det med en Mand, som er bemyndiget til at repræsentere Gud, han gør det kun i Kraft af den Ret og Myndighed, der er blevet overdraget ham. Naar en saadan Autoritet er givet, fører det imidlertid med sig indenfor visse Grænser alle Privilegier,

som hører ind der under, hvorved en bemyndiges af en anden til at handle i en andens Sted. Alle officielle Handlinger, der udføres i Overensstemmelse med saadan en Magt, er lige saa bindende, som om Personen selv havde udført det.

Præstedømmet er et »Princip om Magt og Myndighed«. At danne et aandeligt Billede af et Princip i dets abstrakte Form er vanskeligt, om ikke umuligt. Vi kan kun fortolke det, som det udtrykkes i menneskelig Handling. Et Princip er det, som er tilknyttet noget, bestemmende dets Natur. Jeg har allerede forklaret, hvorledes Præstedømmet har sit Centrum hos den Almægtige. Derfor er selve dets Væsen og Kerne evig. Naar det finder Udtryk i Livet, manifesterer det Kraft. Vi kan opfatte Præstedømmets Magt som værende en mægtig eksisterende Kraft, som et opbevaret Vandresevoir. Saadan Kraft bliver dynamisk og frembringer kun godt, naar den frigivne Mængde overrisler Dalene, Markerne og Haverne. Saaledes bliver Præstedømmet i Forhold til Menneskeheden kun et Magtprincip, naar det giver sig Udslag i Menneskenes Liv, idet de vender deres Hjerter og Ønsker mod Gud og tilskynder til Tjeneste overfor deres Medmennesker.

Strengt taget er Præstedømmet som en overdraget Magt en individuel Erhvervelse. Ved guddommeligt Dekret forener imidlertid de Mænd, der er udpeget til at tjene i særlige Embeder i Præstedømmet, sig i Kvorum. Saaledes finder denne Magt og Kraft Udtryk gennem Grupper som ved Individer. I et Kvorum er der Lejlighed for Mænd med samme Maal at kende, elske og hjælpe hinanden. »At leve er ikke at leve for sig selv alene.«

For at et Kvorum kan fungere, maa der være en Kirkeorganisation. I Beretningen om Guds Handlemaade med Mennesker har særlige Profeter været i Besiddelse af det hellige Præstedømme i Perioder, hvor der ikke var nogen regelmæssigt organiseret Kirke paa Jorden, men under saadan en Tilstand har der aldrig været organiseret et Kvorum af Præstedømmet. Kirken er derfor det Middel, hvorigennem Præstedømmets Myndighed kan udøves og administreres paa rette Maade. Naar som helst Præstedømmets fulde Autoritet er paa Jorden, maa der være en Kirkeorganisation. Omvendt kan der ikke være nogen sand Kirke uden det hellige Præstedømmes guddommelige Myndighed. Som en Bekræftelse af denne Kendsgerning har Præsident Josef F. Smith sagt:

Ingen evangelisk Ordinance kan udføres paa en antagelig Maade for Gud eller med Virkekraft overfor Mennesket undtagen ved dets Autoritet og Magt, og der er visselig ikke indstiftet nogen Ordinance eller noget Ritual af den Almægtige i den store Forløsningsplan, der ikke er væsentlig for hans

Børns Frelse eller Ophøjelse. Derfor kan der ikke være nogen sand Kristi Kirke i dens Fylde, hvor det melkisedekske eller hellige Præstedømme ikke eksisterer. Naar dette Præstedømme ikke findes blandt Menneskene, er de blottet for Guds Magt og derfor for den sande Teologis Videnskab eller Jesu Kristi Kirke eller Religion.

Verden er fyldt med Organisationer og Foreninger af forskellige Slags, af Kirker og mange Samfund, men kun eftersom hver især besidder et Element eller Elementer af evig Sandhed og staar ved denne Sandhed, vil den eksistere. Organisationer, der er oprettede af Mennesker, fremstaar stadigvæk, eksisterer for et Stykke Tid og dør saa bort. Kun den Kirke, der er i Besiddelse af det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed og staar ved den, kan vare evigt. Kort før og efter Aaret 1830 opstod der mange religiøse og økonomiske Organisationer, der skulde afhjælpe en Verden, som var syg religiøst og socialt. De blomstrede for en Tid, saa sygnede de hen. Disse efterfulgtes af andre, som ogsaa viste sig at være uduelige til at afhjælpe de Sygdomme, som de søgte at kurere. I det samme Aar oprettede Gud imidlertid, gennem en ulærd og ukendt ung Mand, en Organisation, som har varet og vil vare for stedse simpelt hen paa Grund af den guddommelige Magt, ved hvilken den Kirke blev organiseret — Præstedømmets Magt efter Guds Søns Orden. I denne Kirke kan vi anvende hans Ord, der taler om »Guds Sandhed og Trofasthed, der er som Havet, uhyre, uudgrundelig, ophøjet, den samme i dens Majestæt, dens uendelige Fylde, i Gaar, i Dag og for stedse; den samme i roligt Vejr som i Storm, ved Dag og ved Nat; uforanderlig, medens Generationer kommer og gaar, evigtvarende, medens Tidsaldre ruller bort.«

Der er to Betingelser, der altid skulde tages i Betragtning, naar Præstedømmet overdrages. Den første af disse er Individets Værdighed til at modtage det. Den anden er den Tjeneste, som han kan yde Kirken og sine Medmennesker.

Anerkendende den Kendsgerning, at Skaberen er det evige Ophav til denne Magt, at han alene kan styre den, og at besidde den er at have Ret som en bemyndiget Repræsentant at have direkte Forbindelse med Gud, hvor fornuftige og dog ophøjede er følgende Privilegier og Velsignelser gjort mulige at opnaa ved at være i Besiddelse af det melkisedekske Præstedømmes Magt og Myndighed. Følgende fem Velsignelser er de mest straalende, som det menneskelige Sind kan have for Øje. Præstedømmet giver Ret:

1. Til at holde Nøglerne til alle Kirkens Velsignelser.
2. At have Privilegium til at modtage Himlens Hemmeligheder.

3. At have Himlen aabnet for sig.
4. At være i Forbindelse med den førstefødtes Menighed.
5. At nyde Gud Faderens og Jesu, den nye Pagts Midlers, Samkvem og Nærværelse.

Et Menneske, der saaledes er i Samklang med sin Gud, vil finde sit Liv forsødet, sin Dømmekraft til hurtigt at skelne mellem ret og forkert skærpet, sine Følelser blide og medfølende, dog sin Aand stærk og tapper til at forsvare det rette; han vil finde, at Præstedømmet er en aldrig fejlende Kilde til Lykke — en Kilde af levende Vand, førende til et evigt Liv.

Tale holdt ved Søndagsskolernes Konference den 9. April 1933 i Tabernaklet, Salt Lake City.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST.

Ældste Calvin B. Jolley ankom til den Danske Mission den 6. Oktober 1933 og er blevet beskikket til at virke i Aalborg Distrikt.

Vi byder Ældste Jolley hjertelig velkommen til den Danske Mission og nedbeder Herrens Velsignelser over ham i hans Arbejde.

AFLØSNING.

Ældste Thorvald J. Jensen, der de sidste 13 Maaneder har virket som Missionær i den Danske Mission, er blevet hæderligt afløst fra sit Missionsarbejde.

Broder Jensen blev kaldet til at udføre en Mission i Danmark af Missionspræsident Holger M. Larsen i September 1932 og har siden den Tid virket med Flid og Nidkærhed i denne Gerning. Overalt, hvor Ældste Jensen har arbejdet, har han kun vundet sig Venner ved sin noble Optræden og retlinede Personlighed. Broder Jensen har hele Tiden været fyldt med Evangeliets Aand og har paa denne Maade været en stor Hjælp i Missionsarbejdet.

Det er med Vemod og Beklagelse, at vi ser Ældste Jensen blive afløst som Missionær, men vi er forvisset om, at han vil fortsætte det gode Arbejde, som han har udført i Missionsmarken, i sin Gren. Vi ønsker at takke Broder Jensen for hans ypperlige og trofaste Arbejde for Herrens Sag, for hans Venskab og for det udmærkede Eksempel, han har vist os alle, og vor Bøn og Ønske er, at Herren i Fremtiden vil skænke ham sine rigeste Velsignelser.

Samtidig ønsker vi at udtrykke vor Tak for den Støtte og Hjælp, Aarhus Gren har ydet Broder Jensen i den Tid, han tilbragte i Missionsmarken.

FORFLYTTELSER.

Ældste Elmer C. Hansen er blevet forflyttet fra Aalborg Distrikt til Odense, Ældste Holger A. Jørgensen fra Odense til Aarhus Distrikt, Ældste Richard D. Johnson fra Aarhus til Aalborg Distrikt og Ældste Elbert G. Widdisen fra Aarhus til Aalborg Distrikt.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

EFTERAARSKONFERENCEN I AARHUS DISTRIKT.

Distriktskonferencen i Aarhus blev afholdt i Dagene fra 29. September til 2. Oktober og blev i alle Maader en vellykket Konference med Guds Aand i rigeligt Maal udgydt over de forskellige Forsamlinger.

Konferencen indlededes med en ypperlig Koncert Fredag Aften den 29. September. Koret var under Ledelse af Ældste Richard D. Johnson og ved Orgelet Søster Lilly Jensen. Alle de Tilstedeværende glædede sig over det gode og opbyggende Program.

Konferencen fortsattes Søndag den 1. Oktober. Dagens første Møde var for Distriktets Præstedømme og under Ledelse af Missionspræsidenten.

Kl. 10 afholdtes det første offentlige Møde, i hvilket en Del af Tiden var overladt til Søndagsskolen. Præsident Holger M. Larsen og Søster Rachel S. Larsen talte til de tilstedeværende.

Kl. 2. Dette Møde var hovedsagelig viet til Instruktioner for de forskellige Organisationer. Desuden benyttede Missionspræsidenten en Del af Tiden til Forklaring af »Erindringsbogen«.

Søndagens Møder afsluttedes med stort offentligt Møde Kl. 7. Missionær Thorvald J. Jensen var Aftenens første Taler og behandlede Emnet: »Hvad er Betingelserne for at indkomme i Himmeriges Rige?« Missionspræsident Holger M. Larsen benyttede Resten af Tiden til at tale over Emnet »Er der Frelse for de døde?« Konferencens Møder ledede af Distriktspræsident Leland M. Olsen.

Under Konferencen afholdtes der inspirerende Missionærmøder og Mandag Aften afsluttedes Konferencen med en vellykket Basar under den Kvindelige Hjælpeforenings Ledelse.

Om Søndagen blev 6 Personer døbt, og vi benytter Lejligheden til at byde disse hjertelig velkommen i Kirken.

O. B. W.

AALBORG DISTRIKT AFHOLDER KONFERENCE.

Traditionen tro indlededes Konferencen med en Koncert af Aalborg Grens Sangkor under Ledelse af Broder Chr. Tran-

holm og med Søster Elisabeth Nielsen som Organist. Koret havde lagt et stort Arbejde for Dagen, af hvilken Grund Koncerten blev saa vellykket, som den blev. En Trio spillede en Del udmærkede Numre paa Strengeinstrumenter. Missionspræsidenten benyttede Pavsen til at tale til de tilstedeværende.

Som i de andre Distrikter afholdtes der Præstedomsmøde Kl. 9 under Missionspræsidentens Ledelse, og flere forskellige Ting henhorende til Præstedomsarbejdet drøftedes.

Alle Søndagens Møder lededes af Distriktspræsident Eldon J. Hansen, Det første offentlige Møde afholdtes om Formiddagen Kl. 10, hvor en Del af Tiden blev udfyldt med et udmærket Program under Søndagsskolens Ledelse.

Mødet Kl. 2 var nærmest et Funktionærmøde, hvor der blev givet Instruktioner angaaende de forskellige Organisationers Arbejde. Af særlig Interesse var Missionspræsidentens Gennemgang af »Erindringsbogen«.

Konferencens sidste Møde afholdtes Søndag Aften Kl. 7, hvor to interessante Emner behandledes af Missionspræsident Holger M. Larsen samt Distriktspræsident Eldon J. Hansen. Emnerne var henholdsvis »Er der Frelse for de døde?« og »Hvad er Betingelserne for at indkomme i Himmeriges Rige?«

Konferencen afsluttedes med en Basar Mandag Aften, som den Kvindelige Hjælpeforening afholdt.

Under Konferencen tillagdes to Personer Kirken ved Daab.

Tilstedeværelsen ved alle Møderne var god. *O. B. W.*

DISTRIKTSKONFERENCEN I KØBENHAVN.

Efteraarskonferencen i Københavns Distrikt paabegyndtes Fredag den 13. Oktober med en Koncert, som Københavns Sangkor lod afholde. Koret ledes af Broder Valdemar Jakobsen og med Niels Henriksen som Organist. Desuden assisterede Koncertsanger Max Freuler og Frøknerne Wanda Møller og Ethel Jensen. Koncerten blev en stor Sukces i alle Henseender.

Søndag Morgen Kl. 9 blev der afholdt et Præstedomsmøde, som lededes af Missionspræsidenten, og hvor forskellige Ting vedrørende Præstedomsarbejdet diskuteredes, og meget godt var Resultatet af dette Møde.

Alle Konferencens Møder præsideredes og lededes af Missionspræsident Holger M. Larsen. I Formiddagens Møde var en Del af Tiden viet til Søndagsskolen, som udførte et udmærket Program, som baade Børn og Voksne tog Del i. Forstander for Missionens Søndagsskoler, Ældste Thorvald Bregentoft, talte over Emnet »Søndagsskolen som en betydende Faktor i vor aandelige Udvikling«. Søster Rachel S. Larsen talte over

Emnet »Hvad jeg skylder Søndagsskolen«. De to sidste Talere var Ældste Richard L. Christensen og Missionspræsident Holger M. Larsen. Besøget var udmærket, og en god Aand gjorde sig gældende.

Eftermiddagen var viet til Klassearbejde, hvor de forskellige Hovedbestyrelser afgav Instruktioner til Organisationerne. Forinden Klassearbejdet tog sin Begyndelse, demonstrerede Præsident Larsen »Erindringsbogen« for de tilstedeværende. I dette Møde blev Kirkens Generalautoriteter tilligemed Missionens og Distriktets foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag blev enstemmigt vedtaget.

Aftenmødet aabnedes med Sangen »Priser vor Gud«, der blev sunget af Koret. Bøn ved Grensforstander Jens P. Hansen. Dernæst sang Koret »Rejs eder, I Folk«. Aftenens første Taler var Ældste Orson B. West, der behandlede Emnet »Hvad er Betingelserne for at indkomme i Himmeriges Rige?« Til Afveksling sang Koret »De, som saar«. Missionspræsident Holger M. Larsen var sidste Taler og talte over Emnet »Er der Frelse for de døde?« Taksigelse ved Ældste Enoch Andersen. Der var mange Søskende og Venner til Stede ved dette Møde, som med Interesse lyttede til Talerne.

Under Konferencen blev 3 unge indlemmet i Kirken ved Daab. *O. B. W.*

BRYLLUP I KØBENHAVNS GREN.

Efter Koncertens Afslutning var Korets Medlemmer inviteret over i Missionshjemmet af Præsident og Søster Larsen. Ved denne Lejlighed foregik der en Højtidelighed i Missionshjemmet, idet to af Grenens unge Medlemmer, Ældste Christian Tidemand Petersen og Søster Magda Nielsen blev viet af Missionspræsident Holger M. Larsen. En smuk og stemningsfuld Ceremoni udførtes.

Vi ønsker gennem »Skandinaviens Stjerne« at bringe de nygifte vore bedste Ønsker, ligesom vi beder, at Herren vil skænke dem sine rigeste Velsignelser i Fremtiden.

RANDERS GREN INDVIER EN NY SAL.

Den 4. Oktober indviede Randers Gren sin nye Mødesal, som er beliggende St. Voldgade 9. Aarhus Grens Sangkor var kommet til Stede og satte sit Præg paa den smukke Højtidelighed ved deres smukke Sange. Til Stede var desuden Missionspræsident Holger M. Larsen, Søster Rachel S. Larsen, Distriktspræsidenterne Leland M. Olsen og Harold E. Jensen og følgende Missionærer: Elbert G. Widdisen, Holger A. Jør-

gensen, Richard D. Johnson, Thorvald J. Jensen (afløst) og Søster Beulah F. Olsen.

Der aabnedes med Afsyngelsen af Sangen »Kom Hellige«, hvorefter der var Bøn ved Præsident Harold E. Jensen. Ældste Elbert G. Widdisen holdt en Velkomsttale til de tilstedeværende. Koret sang »Se, Himlene forkynder«. Indvielsesbønnen opsendtes af Missionspræsidenten. Dernæst var der Taler ved Ældsterne Thorvald J. Jensen og Leland M. Olsen. Til Afveksling sang Koret »Jeg saa en Engel«. Præsident Holger M. Larsen var den sidste Taler, hvorefter Koret sang »Solnedgang«. Taksigelse ved Ældste Holger A. Jørgensen.

FORHENVÆRENDE MISSIONSPRÆSIDENT ANDREW JENSEN »TALTE« VED ALLE EFTERAARSKONFERENCERNE.

Under de nylig afholdte Konferencer medbragte Missionspræsident Holger M. Larsen en Grammofonplade, hvorpaa en Tale af Ældste Andrew Jensen var optaget. Naturligvis vakte denne Plade megen Interesse, især blandt de ældre Søskende, som med Lethed genkendte Andrew Jensens Stemme. Talen var formet som et Vidnesbyrd til det danske Folk om Evangeliets Sandhed. Det var interessant at høre Broder Jensens Stemme, og det er forbavsende, saa godt han taler Dansk og uden mindste Akcent.

SANGKORET I ESBJERG GREN AFHOLDER FEST.

Som Afslutning paa Konferencen og Paaskønnelse af Arbejdet vedrørende denne afholdt Esbjerg Grens Sangkor en Fest for dets Medlemmer Fredag den 13. Oktober. Denne Fest vil længe blive erindret paa Grund af dens Originalitet.

Alt i alt var Festen meget vellykket, og Sangkoret kan med ny Iver begynde at arbejde paa den næste Koncert.

P. W. J.

DEN NORSKE MISJON.

HØSTKONFERANCE I TRONDHEIMS DISTRIKT

30. September—2. Oktober.

Høstkonferancen tok sin begynnelse lørdag aften kl. 8. Tilstede var følgende misjonsautoriteter: Misjonspresident Milton H. Knudsen, søster Vivian C. Knudsen, presidenten for misjonens ungdomsforeninger, eldste Joseph A. Gundersen, president Olaf H. Vogeler, Trondheims distrikt, og eldste Earl V. Hansen, Trondheims distrikt.

Mødet blev ledet av president Olaf H. Vogeler og åpnedes med sangen: »Mester, se uværet truer«. Bønn: Pres. Olaf H. Vogeler. Sang: »Guds ånd som en ild«. President Olaf H. Vogeler foreslog kirkens general-autoriteter til opholdelse i de helliges tro og bønner. Alle forslag blev enstemmig vedtatt. En redegjørelse for de forskjellige organisasjoners arbeide blev gitt av følgende: Broder John Øien, søster Petra Kvam og søster Petra Røkke. Prestedømmets emne: »Guds kraft til saliggjørelse«, blev behandlet av forstander Sverre Kristiansen. Imellem talene var der solosang av søster Lagertha Kristiansen og deklamasjon av søster Marit Ingdahl. President Vogeler omtalte Primary-foreningen. Misjonspresident Milton H. Kundsen talte om »Prestedømmet, det største av alt«. Møtet sluttet med sangen: »O, min Fader, du som troner«. Takksigelse ved eldste Earl V. Hansen.

Samme aften blev der avholdt et friluftsmøte på torvet, hvor eldstene Joseph A. Gundersen og Earl V. Hansen talte til en forsamling på ca. 300.

Søndag morgen kl. 9 blev der avholdt prestedømsmøte, under ledelse av president Olaf H. Vogeler. President Vogeler talte om prestedømmets storhet og misjonspresident Milton H. Knudsen om prestedømmets velsignelser. Takksigelse av forstander Emil J. Evensen fra Narvik.

Kl. 10:30 blev søndagsskole avholdt, under ledelse av bestyrer John Øien. Møtet åpnedes med sangen: »Vær velkommen, søndag morgen«. Bønn: Broder Paul Helberg. Efter at sangen: »Du dødens overvinder« var avsunget, blev nadveren administrert. Derefter fortalte Ruth Hagen om »Den spedalske« og Roy Kristiansen om »Jesus metter 5000«. Distriktspresident Vogeler overtok derefter ledelsen av møtet. Broder Gustav Risan talte over emnet: »Frafallet«. Eldste Earl V. Hansen talte over emnet: »Evangeliets gjengivelse«. Forstander Emil Joh. Evensen fra Narvik frembar en hilsen fra grenen der og omtalte forholdene i grenen. Møtet sluttet med sangen: »I vort elskte Deseret«. Takksigelse ved broder Gustav Holm.

Søndag middag kl. 1:30 avholdtes funksjonærmøte, hvor der blev gitt instrukser og veiledning av president og søster Knudsen samt president Joseph A. Gundersen.

Søndag aften kl. 7 blev der avholdt offentligt møte i Loge Morgenstjernens lokale under ledelse av distrikstpresident Olaf H. Vogeler. Søster Vivian C. Knudsen talte over emnet: »Kirkens gjenopprettelse«. Søster Lagertha Kristiansen var tolk. President Joseph A. Gundersen talte om »Ungdomsforeningens motto«. Misjonspresident Milton H. Knudsen talte over emnet: »Joseph Smith som en sann Guds profet«.

Mandag morgen kl. 10 blev der avholdt misjonærmote, og mandag eftermiddag kl. 5 blev 3 personer innlemmet i kirken ved dåp.

Som avslutning på konferancen hadde den kvinnelige hjelpeforening arrangert en meget hyggelig fest mandag aften. Et godt program blev utført. Der var taler av president og søster Knudsen, president Gundersen og Vogeler, forstander Evensen og Kristiansen. Soster Anna Pettersen fra Børseskogen talte likeledes og bar sitt vidnesbyrd. Denne trofaste gamle soster fylder 84 år til vinteren.

Sangene ved alle konferancens møter blev utfort av sangkoret.

Olaf H. Vogeler.

NY APOSTEL UDNÆVNT.

Ældste Charles A. Callis, der i mange Aar har præsideret over Sydstaternes Mission i Amerika, er ved den nylig afholdte Generalkonference i Salt Lake City blevet ordineret til Apostel. Præsident Callis indtager den Plads i de Tolvs Raad, der blev ledig ved Dr. James E. Talmages Dod i Juli Maaned.

PRÆSIDENT BRIGHAM H. ROBERTS DØD.

Det er med dyb Sorg, at vi oplyser Læserne af »Stjernen« om, at Præsident Brigham H. Roberts, der var Præsident for de Halvfjerds' forste Raad, afgik ved Doden Torsdag den 28. September 1933. Præsident Roberts har hele sit Liv taget virksom Del i Kirkens Arbejde og udfort flere Missioner for Kirken, baade i Amerika og i England.

I 1884 udførte Præsident Roberts en Bedrift, der aabenbarede et stort personligt Mod. To Missionærer, Ældsterne John H. Gibbs og William S. Berry, blev snigmyrdet af Pobelen i Tenesse den 10. August 1884, og det var for at bringe Ligene hjem, at Præsident Roberts, med Fare for sit eget Liv, rejste til Gerningsstedet.

LEDIG PLADS UDFYLDES VED PRÆSIDENT BRIGHAM H. ROBERTS DØD.

Ældste John H. Taylor er blevet valgt til at udfylde den ledige Plads i de Halvfjerds' Raad. Præsident Taylor har været Præsident over Nordstaternes Mission i Amerika og er for Tiden Leder af Missionshjemmet i Salt Lake City.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

12. November.

DAVID (sluttet).

Davids Liv synes paa udmærket Maade at illustrere den Kendsgerning, at hvis Mennesket tillader sin egenkærlige Natur at kontrollere sig, bliver det aldrig tilfreds. Endskont David var blevet valgt til Konge, havde han endnu mange Ting at lære. Selvbeherskelse maa læres af alle Mennesker. Naar Born leger sammen, maa de passe paa hinandens Sager, ellers vil Legen ende med Strid, og den lykkelige Tid ender med Graad. Naar Born vokser op, maa de stadigvæk vise Respekt for andre. Jo mere civiliseret et Menneske er, desto mere maa han udvise Selvbeherskelse. Davids Liv viser os, at endog en Konge maa respektere sine Undersaatters Rettigheder.

David begik to Fejl. Disse to Fejltagelser anses for store Synder ifølge Guds Lov. Det var to Fejltagelser, som straffes meget haardt af Menneskets Love. Det synes endog meget værre for en Konge at begaa saadanne Synder end for et almindeligt Menneske. Synd og Fejl straffer sig selv.

David led sandelig under disse store Synder. Nathan, Guds Profet, fortalte ham, at han vilde blive straffet paa Grund af disse hans Handlinger. Og Bibelen fortæller os, hvorledes disse Straffe blev udført.

David var blevet udraabt til Konge. Han fik alle Kong Sauls Rigdomme og Ejendele. Han havde mange Hustruer og Born. En Dag, da David spadserede paa det flade Tag i sit Palads, saa han er smuk Kvinde. Han blev forelsket i hende og besluttede at gore hende til sin Hustru. Han gjorde dette til Trods for, at hun allerede var gift. Dette var slemt nok, men hun var ikke blot gift med en af hans Venner, men hendes Mand var ogsaa en af hans trofaste Soldater. At stjæle en Mands Hustru er slemt nok, men at stjæle en Hustru fra en Mand, der maaske kunde blive kaldt paa til at give sit Liv for Kongen, synes endnu værre. Saadan en Handling medførte saa mange Følger, at David søgte at undgaa nogle af dem ved yderligere at gore forkert og begaa andre Synder. Man kan ikke gore en Fejl god igen ved at begaa en anden. Den ene Synd fører den anden med sig. Han stjal Hustruen. Det var han skamfuld over, hvorfor han satte Manden i de forreste Rækker i det næste Slag, saa at han kunde blive dræbt.

(Fortsættes Side 495.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør: Holger M. Larsen | Redaktionssekretær og Translatør: Orson B. West

TIL VI SES IGEN.

To Ting gør Livet værd at leve: for det første en virkelig Tro paa en personlig, kærlig Fader i Himmelen; for det andet et Opgør med sig selv om at følge hans Love, saa at man kan føle en daglig Ledelse og Styrelse og vokse mod det fuldkomne Liv. Vi blev sat paa Jørden for at lære gennem Kamp og øfte ved svære Prøver Livets Lektie. Men en Ledetraad til at lære disse Ting blev givet det første Menneske og alle hans Efterkommere, at blive brugt eller afslaaet, som de ønskede det. Denne Ledetraad er Jesu Kristi Evangelium, og kun ved at forstaa det lidt efter lidt og i føroget Grad og ved stadig at efterleve det kan man blive virkelig lykkelig. Et saadant Liv kan være fuldt af Glæde til Trods for svære Erfaringer og Vanskeligheder. De har bevist, at dette er sandt; det har jeg, og det har alle, som har bragt sig i Samklang med denne Kundskab og benyttet den.

I Løbet af de sidste seks Aar har jeg prøvet paa at hjælpe de kvindelige Hjælpeforeninger og andre Kvinde-Organisationer i alle Missionerne med at gøre dem klart, hvor vigtigt det er at lære og efterleve de tre stor Sandheder i Jesu Kristi Evangelium: For det første, den nyere Kundskab om Visdomsordet; for det andet den bydende Nødvendigehd for vort Folk til at leve sammen i Fred og Forstaaelse; for det tredie, at Herren elsker Zions Missioner lige saa meget som Zions Stave, — og vi er ved at opbygge Zion her i Dag, hvor som helst de rene af Hjertet bor.

Den første af disse Sandheder vedrører Menneskets Legeme, der maa være helligt, eftersom det blev bestemt af Gud til at være Tabernaklet for hans aandelige Barn. Det er givet os — som er hans aandelige Børn — som et Redskab, vi burde benytte under vor jordiske Rejse, og det skulde være vor intelligente Stræben at holde det rent, ubesmittet og sundt. For at vi kan vide, hvorledes vi kan gøre dette, har vor Fader givet sine Børn i hver Tidsperiode bestemte Instruktioner. Vejen til Sundhed, der er givet Nutidens Israel,

og som kaldes »Visdomsordet«, indeholder bestemte Regler for fysisk Velbefindende, eftersom et sundt Legeme er en væsentlig Betingelse for at føle sig fuldstændig mental og aandelig stærk og sund. I Visdomsordet fortælles der os om visse Ting, vi maa gøre, og om andre Ting, vi ikke maa gøre, og hver eneste Sæt Regler maa følges, hvis man skal føle sig rask. De har hørt meget om de »forbudte« Ting; vi har forsøgt at lægge større Vægt paa de Ting, vi »skal gøre«. Grunden dertil er tydelig: hvis Legemet ernæres ved sund og simpel (og ofte billig) Føde, vil der kun være liden Fristelse til at bruge Stimulanser, der tilfredsstiller en unaturlig Trang. Paa den anden Side: Hvis vor Pengepung kun kan give os et Minimum af Føde, og denne Smule, som det kan være Tilfældet, i stor Udstrækning bruges til Franskbrød, Margarine, søde Sager, alt for meget Kød, da vil Legemet ganske afgjort blive underernæret, og Resultatet bliver en konstant Trang, der let kan holdes nede ved Stimulanser som en Kop The, Kaffe eller endog Brug af Tobak. En saadan Underernæring fører snart til en eller anden Sygdom. Det synes saaledes af de to, at Visdomsordets positive Lærdomme er den vigtigste Del af dette Dokument af den Grund, at det er bedre at forebygge noget, end det er at kurere paa det. Som der er lovet deri, vil vi opnaa store Belønninger, hvis vi fuldt ud adlyder denne vise Sundhedslov, og som mange af os afgjort har bevist.

Den anden Sandhed angaar Kirken i hvert Ward og Stav og Mission, for den onde ligger altid paa Lur og gør den bedste Brug af sine Vaaben: Misundelse, Jalousi, Strid og Uenighed. I denne Henseende kan Kirkens Kvinders Indflydelse være af uvurderlig Betydning for at opnaa Retfærdighed. Den Gruppe Mennesker, hvad enten det er som en Familie, Gren eller Distrikt, som nedværdiger sig til at finde Fejl hos eller kritisere andre, at sladre og tale ondt om hinanden — saadan en Gruppe efterlever ikke Evangeliets Sandheder og maa opgive Navnet Sidste Dages Hellige. Man behøver ikke noget yderligere Bevis. Hvis De eller jeg for et Øjeblik tillader os at tale ilde om en af vore Brødre eller Søstre — ligegyldigt af hvilken Aarsag — maa vi forstaa, at vi ikke er i Harmoni med Jesu Kristi Evangelium eller i Samklang med Guds Aand. Det sømmer sig for os først at gøre det rette selv og lade vore Tanker og Ord give Udtryk for det gode, der findes hos vore Medmennesker og Venner — ellers kan vi ikke regne os som Sidste Dages Hellige. Vi er ikke bedre end den kævlende og larmende Verden, der omgiver os, med mindre vi kan leve og bevise ved vort daglige Liv, at Kristi Evangelium er vort, idet vi lever i Fred

med vore Medmennesker og alle Kirkens Medlemmer. At kritisere vore Ledere og hinanden er det bedste Bevis for, at vi har begaaet en eller anden hemmelig Synd, af hvilken Grund vi ikke er i Harmoni med Fredens og Glædens Aand — som er Aanden i Jesu Kristi Evangelium. Naar vi synes, nogle af vore Ledere eller Medlemmer gør noget forkert, hjælper vi dem ikke med at udbasunere deres Fejl. Dersom en Leder eller et Medlem har fejlet, burde vi anstrenge os for at hjælpe dem ved at bede for dem og prøve paa at forstaa dem, og ikke ved at finde Fejl eller bagtale dem. Hvis han eller hun ikke vil omvende sig, kan vi være forvisset om, at de ikke længe vil være Ledere — deres Synder og begaaede Fejltrin vil drive dem ud af vor Midte, uden at vi behøver at røre en Finger ved dem.

Den tredie Sandhed udspringer af de to andres Anvendelse. Hvor end der paa Jorden er en Gruppe Sidste Dages Hellige — i Ordets virkelige Betydning — der er Zion, hvad enten det er i det kolde Nord eller i Troperne. »Jorden er Herrens og alt hvad der er deri,« og han elsker hver eneste Krog eller Hjørne af den, akkurat ligesom han elsker hvert eneste af sine Børn. Der maa naturligvis være et Midtpunkt, men det gør ikke saa meget, hvor det ligger. Jerusalem var i den gamle Verden; kan det nye Jerusalem ikke være paa et andet Fastland? De, der elsker og tjener vor himmelske Fader, og som bringer sig i Overensstemmelse med hans Love, bliver hans udvalgte Folk. Dem bliver den Glæde til Del at blive »Frelsere paa Zions Bjerg«, idet de hjælper saa mange som muligt til at forstaa Sandheden og lærer dem at leve derefter.

Den nuværende Tid er en Tid, da Zion maa opbygges paa hele Jorden. I bør gøre alle mulige Anstrengelser for at udbrede Sandheden i eders Midte. Vi er alle Missionærer i dette underfulde Værk, og dette Arbejde giver os en Glæde og en Tilfredsstillelse, som vi ikke kan udtrykke i Ord.

Nu er Tiden kommet, da vi maa sige Farvel til eder alle — vore kære Medarbejdere og Venner. Jeg vilde ønske, at det var muligt at sige dette personligt til eder og at trykke eder i Haanden og at se eder ind i Øjnene, medens jeg giver eder et hjerteligt Farvel. Da dette ikke kan blive saaledes, haaber jeg, at I vil modtage dette Budskab, som om jeg talte til eder Ansigt til Ansigt. Jeg rejser hjem med større Respekt for disse tro og tapre Mennesker i disse Lande. Vi maa alle hjælpe med til, at Sandhed og Retfærdighed maa herske i disse Lande, for kun i en saadan Jordbund kan Evangeliets Sandheder blomstre.

Jeg beder, at I alle vil understøtte Præsident og Søster Merrill, som skal overtage vor Plads, og ligeledes alle eders

Ledere, for det er gode Mænd og Kvinder, der gør deres bedste, for at dette store Værk kan vokse i eders Midte. Jeg sender eder de kærligste Hilsener og nedbeder Herrens Velsignelser over eder, »indtil vi ses igen«.

Leah D. Widtsoe.

(Fortsat fra Side 492).

Men Mordet paa Manden gjorde paa ingen Maade Ende paa hans Ansvar for de begaaede Synder. Da Profeten Nathan revsede David for hans Synder, fortalte han ham, at som han havde brugt Sværdet mod Urias, den forurettede Mand, saaledes skulde Sværdet ogsaa blive brugt mod ham. (Se II. Samuel 12: 10). Det betød, at som han havde mishandlet en, saaledes vilde han ogsaa blive mishandlet. Det var i Overensstemmelse med den gamle Lov. Tillid avler Tillid. Strid frembringer mere Strid. Venlighed bringer Venlighed. Jesus forstod disse evige Principper saa godt, at da han kom til Verden, sagde han: »Thi alle de, som tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd.« (Se Matt. 26: 52).

Den Hustru, som David stjal, hvis Navn var Bathseba, fødte i det mindste David to Børn. Det ene døde, som Profeten Nathan havde sagt, det skulde, da Nathan fordømte David for hans Ondskab. Det andet blev den store Kong Salomon.

Lad os lægge Mærke til, efterhaanden som vi fortæller Davids Historie, hvorledes de Straffe og Ulykker, som Profeten havde forudsagt, fulgte David.

David havde mange Børn, og blandt dem var der en, som han elskede mere end nogen anden. Hans Navn var Absalom. Absalom var høj og smuk og havde langt Haar, der hang ned ad Ryggen. Men Absalom var en ond Mand, og efter en Strid med en af sine Brødre dræbte han ham, og han flygtede derfor til et andet Land.

Dette sørgede David naturligvis meget over, og det vakte ogsaa hans Vrede. I tre Aar vovede Absalom ikke at vende tilbage til Jerusalem. Og da han virkelig kom tilbage, vilde David ikke lade ham komme ind i Paladset eller se ham.

I to Aar boede Absalom i Jerusalem uden at se David. Absalom sendte Bud efter Joab, Davids betroede Soldat, og han bad ham om at bringe et Budskab til Kongen, men det vilde Joab ikke. Da Joab saa, hvor alvorligt Absalom mente det, var han bedrøvet for ham og besluttede at bringe Budskabet til Kongen. David elskede sin Søn saa meget, at Joab kun havde lidt Besvær med at overtale ham til at sende Bud

efter Absalom. Absalom kom og kastede sig ned foran David og bad om Tilgivelse. David loftede ham op, tilgav ham og lovede, at han vilde glemme de Fejl, som Absalom havde begaaet.

Men Absalom var ikke ærlig. Han foregav kun at være ked af det. Han elskede ikke sin Fader. Han onskede selv at blive Konge, og medens han bad om Tilgivelse, var han en Forrædder i sit Hjerte. Han samlede mange sammen. Han kritiserede aabenlyst sin Fader, Kongen. Han forsøgte at gore sig selv populær ved at sige, at det vilde blive anderledes, hvis han blev Konge. Til sidst gik han i aabent Opror mod Kongen.

Saaledes hændte det, som Profeten havde forudsagt. Sværdet var rettet mod David af hans egen Familie. Hans Yndling og den Son, han elskede mest, var en Forrædder og stræbte efter sin egen Faders Liv. David maa, gennem sorgelig Erfaring, have lært sine egne Handlingers Grusomhed mod Urias.

Spørgsmaal.

1. Læs II. Samuel 12: 1—6. Dette kaldes Nathans Lignelse. Hvad er Betydningen af Lignelsen? Vis, hvorledes den berorer Davids Liv og Handlinger.
2. Hvem var Urias? Hvem var Bathseba? Fortæl Beretningen om disse to.
3. Hvem var Absalom? Hvem var Nathan?
4. Vis hvorledes den ene Fejl leder til en anden.
5. Hvilke to Straffedomme sagde Nathan vilde folge Davids Fejltrin?

---

19. November.

MØRKE DAGE FOR DAVID.

Absaloms Opror forte til aaben Krig mellem Kongen og den forræderiske Son. David drog ikke selv ud for at bekæmpe Sonnens Hær, fordi hans Mænd raadede ham fra det. De sagde, at Fjenden brod sig mere om at dræbe David end den hele Hær. Derfor blev David hjemme. Da hans Hær var rede til at marchere, bad han Førerne om at være tapre og trofaste og ikke at tage Sønnens Liv.

Davids Hær var mindre, men den var overlegen i Styrke og dygtigere i Krigskunsten. Efter en haard Kamp vandt den Sejr. Davids Hær forfulgte Absaloms Styrker og slog Tusinder af dem ihjel. Absalom kæmpede længe og tappert, men da han saa, at det var haablost, flygtede han. Han red paa et Muldyr og blev indfiltret med sit lange Haar i et Egetræs

tykke Grene, saaledes at han blev trukket af Dyret og blev hængende der. Dyret løb naturligvis bort.

En af Davids Mænd fortalte Joab, at han havde set Absalom hænge i et Træ. Joab spurgte ham, hvorfor han ikke havde dræbt ham, og tilføjede: »Hvis du havde dræbt ham, vilde jeg have givet dig ti Shekler Sølv.« Saa mindede Soldaten ham om, at han ikke vilde have dræbt ham for Tusinde Shekler, da Kongen havde befalet dem at spare Sønnens Liv.

Men Joab nærede større Had til Absalom, end han havde Respekt for Kongens Befalinger, og han dræbte Absalom, medens han endnu hang i Træet.

Selv om Absaloms Død genindførte Fred i Riget og gjorde Ende paa Oproret, var Davids Sorg over Tabet af sin Yndlingssøn dog meget stor. Da Joab erfarede Davids store Sorg, gik han til ham og skammede ham ud, idet han sagde: »Du synes at glemme, at hvis din Søn var blevet Sejrherre, vilde vi alle være blevet dræbt. Sorg ikke mere, men kom og vis dig for dine Soldater og takke dem for deres store Bedrift, som de har udført for dig og dit Rige i Dag.«

David saa, at Joab havde Ret, og han holdt op med at sørge og kom ud og sad ved Byporten og modtog Hilsener.

Men Davids Hjerte var aldrig tilfreds. Vi er sikker paa, at han huskede Nathans, Profetens Ord.

Lad os vende tilbage til en anden Begivenhed i Davids Liv. Vort Formaal med at gore det er af en dobbelt Beskaffenhed. Nathan fortalte David, at den Son, der kom som et Resultat af hans Synd overfor Bethseba, vilde do. Ved igen at fortælle denne Beretning vil vi se, at Profetens Ord var sande, men vi vil ogsaa lære en af de største Lektier, som vi kan lære af Davids Liv. Paa mange Maader er det den storste Lektie, David lærer os. Han viser os, hvorledes vi skal handle, naar Doden indtræffer. Læs II. Samuel 4: 14—24.

David elskede den Søn, som Bathseba gav ham, meget hojt. Men Drengen blev syg, og David, der erindrede Profetens Ord, var meget ked af det. I sin Sorg forsogte han at redde Drengens Liv ved Tro og Bøn, og han forblev i en bedende Stilling paa Gulvet og vilde ikke spise i syv Dage. Til sidst, da Drengen dode, var Tjenerne bange for at fortælle det. »For,« tænkte de, »naar han sørgede saa meget, medens Barnet var sygt, hvor meget storre vilde hans Sorg saa ikke blive, naar han erfarede om Barnets Død!«

Det varede ikke længe, forend David lagde Mærke til Tjenernes forandrede Holdning. Han saa dem hviske sammen, og naturligvis vidste han, hvad der var sket. Han spurgte: »Er Barnet død?« En af Tjenerne havde Mod nok til at sige,

at det var det. David rejste sig da, vaskede sig, tog rene Klædningsstykker paa og gik ind i Tabernaklet og bad. Efter at han kom tilbage fra Tabernaklet, satte han sig ned og spiste et Maaltid som sædvanligt. Medlemmerne af hans Familie og Tjenerne var meget forbavsede over dette, og en af dem spurgte ham, hvorledes det forholdt sig, at han, der havde sorget saa meget, medens Barnet var sygt, ikke sorgede nu, da hans Barn var død. David svarede: »Der Barnet endnu levede, fastede og græd jeg; thi jeg sagde: Hvo véd? Herren tør vorde mig naadig, at Barnet maa leve. Men nu det er død, hvorfor skal jeg da faste? kan jeg endnu hente det tilbage?« (II. Samuel 12: 22—23). Med andre Ord, medens der endnu er Liv, skulde vi faste og bede og gøre alt, hvad der kan gøres for de syge for at frelse deres Liv, men naar Døden engang er kommet, er det altsammen udenfor vor Kontrol, og en Forsoningens Aand er den rette, naar Døden indtræffer.

I Almindelighed river Hebræerne og de fleste andre asiatiske Folk deres Klæder i Stykker, naar Døden er indtruffet. Nogle har endog Folk, der skal sorge, for at deres Sorg skal synes sværere og tungere. Døden er alvorlig. Vi skulde ikke tænke paa den eller behandle den paa en overfladisk Maade. Men paa den anden Side skulde vi aldrig afslaa at blive forsonet med det, som vi ikke har nogen Kontrol over, og som vi véd, alle Mennesker maa erfare før eller senere.

Spørgsmaal.

1. Fortæl Beretningen om Absalom. Hvem var han? Hvorledes var han Karakter? Fortæl om hans Udseende og om Davids Kærlighed til ham.
2. Fortæl om Absaloms Død.
3. Fortæl i Enkeltheder om Bathsebas Søns Død.
4. Hvad havde Profeten Nathan sagt om denne Søn?
5. Fortæl om David under Drengens Sygdom.
6. Hvorledes tog David det, da Barnet døde?
7. Giv Davids Ord i at forklare sin Handlemaade efter Drengens Død.
8. Nævn en anden Søn af Bathseba.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

12. November.

EN PSALME OG EN HISTORIE.

Nogle af de smukkeste Ting, der er blevet skrevet, er Lovsange til Gud. Eftersom denne Maaned (November) er en

Taksigelsesmaaned, en Maaned, hvor vi synger og priser Gud for hans mange Velsignelser, lad as da se efter saadanne Sange. Her er en, der maaske er blevet skrevet af David, den unge Mand, som dræbte Kæmpen Goliath. Han skrev mange yndige Sange. Hundreder af Mennesker læser en af disse Sange hver Dag for at hente Trost derfra.

En Lovprisningspsalme.

100. Psalme.

En Psalme, til Lovprisning. Al Verden raabe med Glæde for Herren! Tjener Herren med Glæde, kommer for hans Ansigt med Frydeskrig! Kender, at Herren er Gud; han har skabt os, og ikke vi selv, til sit Folk og til den Hjord, han foder!

Gaar ind ad hans Porte med Pris, ad hans Forgaarde med Lovsang; takker ham, velsigner hans Navn. Thi Herren er god, hans Miskundhed varer evindelig og hans Sandhed fra Slægt til Slægt.

Vi maa altid huske paa, at dersom vi onsker at have en god Tid, saa bor vi give noget bort. Der er altid nogle, der ikke har saa meget som vi, og dem bor vi huske paa, særlig i denne Maaned, som er en Taksigelsesmaaned. Der er altid nogle fattige Born, som maaske ikke har saa meget, som du har. Og Gud elsker den, der hjælper andre. Vi maa altid være gode ved vore smaa Venner, ja enhver, som vi omgaas. Og endnu engang, dersom vi vil have en god Tid, da giv noget bort.

---

19. November.

BESØGET I JERUSALEM.

Tekst: Lukas 2: 40—52.

De, der har smaa Søskende, hører dem ofte spørge: »Lad mig gøre det. Jeg kan selv gøre det.« Naar det ikke er altfor vanskeligt ,lader kloge Folk smaa Born gøre noget selv. Det at udfore noget, gør dem stærkere.

Paa samme Maade var det med Drengen Jesus. Medens han legede og arbejdede, »voksede han og blev stærk og blev fuld af Visdom; og Guds Naade var over ham«. Da han blev 12 Aar, blev han anset for at være en voksen Mand. Han var blevet stor nok og vis nok til at gaa med sin Moder og Josef til Templet. Maria og Josef gik hvert Aar. Det var en af deres Pligter, som de var glad ved at gore. Jesus havde ikke været gammel nok til at gaa for. Men dette Aar skulde han spørges af Præsterne i Templet, hvad han kendte til Beretningerne

om Gud. Hvor lykkelig maa han ikke have været! Nu kunde han ligge i Telt ude med en Gruppe Mennesker, han kunde tage Del i Festen, der skulde holdes i Jerusalem, og han skulde virkelig gaa til Templet, sin Faders Hus.

Det var en lang Rejse. 80 Mil er en lang Vej, naar man maa spadsere. Ikke før de var udkørte, kunde de ride paa en langsom Kamel eller et Æsel. Men alligevel maa det have været morsomt! Jeg gad vide, om Jesus følte paa sine Muskler, som Drenge gør nu om Dage for at se, om de blev haardere for hver Dag.

Hver Gang de kom til en ny By, standsede Selskabet og lod andre slutte sig til dem. De sang Sange, medens de saaledes spadserede sammen. Maaske plukkede Børnene de smukke Blomster, som voksede langs Vejen.

Da Jesus saa Guds Tempel, hvor lykkelig maa han ikke have været! Han vidste, at han var ved at blive rede til at udføre Guds Værk. Jeg gad vide, om han sagde til sig selv: »Lad mig prøve, jeg kan gøre det.«

Han maa have gaaet til Templet hver Dag eller de fleste Dage, han var i Jerusalem. I Templet var der en Skole, hvor Mænd, der var meget vise paa Guds Værk, underviste. Jesus gik til denne Skole for at besvare Spørgsmaal og for at lære mere om sin Fader i Himmelen.

Han maa ogsaa have lært meget om den store By Jerusalem. Siden han blev anset for at være en Mand, gik han maaske med de andre Drenge for at se paa Butikker, paa Markedet og paa Kongens Slot.

Naar Festen var forbi, samlede Fædrene og Mødrene deres Ejendele sammen for at begive sig paa Rejsen hjem. Josef og Maria havde meget travlt. Jesus var ikke med dem. »Han leger med sine smaa Venner,« sagde Maria. »Han vil komme senere.« Men det synes, som om Jesus ikke var helt færdig med sit Arbejde; derfor forblev han i Jerusalem. Det var ikke, førend det blev Aften, at Maria blev bange. Hun kunde ikke forstaa, hvorledes Jesus vilde glemme at komme med dem. Han havde hele sit Liv været en Dreng, der brugte sin Omtanke. De søgte efter ham blandt deres Slægtninge, men han var ikke der. Saa spurgte de andre om ham, men ingen huskede at have set ham, siden de forlod Jerusalem.

Derfor vendte de om og drog tilbage til Byen. Jesus var ikke i det Hus, hvor de havde boet. De søgte efter ham alle Vegne, men kunde ikke finde ham. Efter at de havde søgt i hele tre Dage, fandt de ham. Hvor tror du, han var? Han var i Templet sammen med de vise Lærere, som havde stillet ham Spørgsmaal før. Nu stillede han dem Spørgsmaal, og de lyttede til de vise Ting, han fortalte dem. De prøvede paa at

finde ud af, hvorledes Jesus, der kun var tolv Aar, vidste saa meget om Gud og Guds Rige.

Maria blev overrasket. Hun var saa nervos, at hun et Øjeblik glemte, hvad Englen havde fortalt hende for over tolv Aar siden. Hun glemte, at Simeon, Præsten i Templet, og Profetinden Anna havde set, at han var anderledes end andre Børn; at han var Guds Søn. Hun glemte ogsaa, at hun selv havde prøvet paa at lære ham, at han havde et specielt Arbejde at udføre. Hun skældte ham næsten ud, da hun sagde: »Barn! hvorfor gjorde du saaledes imod os? Se, din Fader og jeg have ledt efter dig med Smerte.«

Og Jesus saa Maria ind i Øjnene og sagde: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders Gerning?«

Naturligvis ønskede Maria, at han skulde være i sin Faders Gerning, men hun forstod ikke ganske, at det var den Maade, han skulde begynde paa.

Da Jesus saa dette, sagde han Farvel til de vise Mænd og drog hjem med sin Moder og Josef. Og han blev ved med at gøre, hvad de bad ham om. Dag for Dag blev han visere, større og mere elsket af sine Venner og af Gud, sin Fader. Bibelen siger det i disse Ord: »Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og Yndest hos Gud og Mennesker.«

GUDS FORUDVIDENHED*.

Profeti er en af Aandens nærmere angivne Gaver og en af Kristi Kirkes fremtrædende Naadegaver. Hvis der er Profeti, maa der være Profeter, Mænd igennem hvem Guds Planer og Formaal gøres kendt for Folket som et Hele. Forudsigelse af Begivenheder, der er mere eller mindre fremtidige, er en profetisk Funktion, skønt den kun danner en Del af Profetiens Gave.

Guddommelig Aabenbaring om, hvad der skal komme, er Bevis paa Forudvidenhed. Gud véd derfor og har vidst fra Begyndelsen, hvad der skal være og hvad der skal ske, selv til Verdens Ende. Adams Fald var forudkendt, endog før Mennesket blev skabt i Kødet; og paa Grund af de Resultater, der var paaført Menneskeheden, blev en Forløser valgt, ja »Lammet blev endog forud bestemt til at slagtes fra Verdens Grundvold af«. Frelserens jordiske Liv og Mission og hans Offerdød var alt sammen forudset, og Sikkerheden deraf blev erklæret ved hellige Profeters Mund.

---

* Lektie for Præstedømmet anden Uge i November.

Frafaldet fra den oprindelige Kirke, det aandelige Mørke i de mange Aarhundreder, Evangeliets Gengivelse i disse de sidste Dage i et Land, der var specielt beredt som Bolig for en frihedselskende Nation — hver af disse særlige Begivenheder var kendt for Gud og aabenbaret ved ham gennem Profeter, der var iklædt Magt til at tale i hans Navn.

Men hvem vil vove at paastaa, at Forkundskab er en bestemmende Aarsag? Guds Alvidenhed angaaende Adam kan ikke fornuftigt betragtes som Aarsagen til Faldet. Adam havde sin frie Vilje til at gøre, som han valgte at gøre. Gud tvang ham ikke til at vise Ulydighed mod det guddommelige Bud. Ej heller tvang Guds Forudvidenhed Judas til at forraade Kristus eller de fejge Jøder til at korsfæste Herren.

Guds Alvidenhed virker sandelig ikke for at gøre Mennesker til Automater; ej heller betrygger eller retfærdiggør den Fatalismens Overtro. Hovedhensigten med Jordelivet, som et Led i Menneskesjælens Fremgang, vilde tilintetgøres, dersom Menneskets Handlemaade efter alt blot var Fordring og han en Omstændighedens Skabning, tvunget til at gøre, som han gør.

En dødelig Fader, der kender sin Søns Svagheder og Skrøbeligheder, kan som Følge af denne Kundskab med Sorg forudsige den Elendighed og Lidelse, der venter hans genstridige Søn. Han kan maaske forudse i den Søns Fremtid en Forskertsning af Velsignelser, der kunde være vundet, Tab af Position, Selvrespekt, Rygte, Karakter og Ære. Endog de mørke Skygger af en Forbrydercelle og Mørket fra en Drukkenbolts Grav kan fortone sig i denne kærlige Faders Sjæls Syner. Dog, overbevist ved Erfaringen om Sønnens Bestemmelse til at følge Syndens Sti, forudser han Fremtidens frygtelige Udvikling og vrider sig i Fortvivlelse paa Grund af sin Kundskab.

Kan det med Sandhed siges, at Faderens Forudvidenhed er endog blot en medvirkende Aarsag til hans Drengs daarlige Liv og Levned? At fremholde det er at sige, at en forsømmelig Fader, der ikke vil besvære sig selv med at studere sin Søns Karakter, som lukker Øjnene for Syndens Veje og hviler i skødesløs Ligegyldighed med Hensyn til den sandsynlige Fremtid, vil ved selve sin Hjerteløshed gøre Drengen Gavn, fordi Faderens Mangel paa Fortanke formindsker Sønnens Tendens til Opgivelse og Forsømmelse.

Ved Hjælp af yderligere Illustration, betragt den Mand, der er beskæftiget med Meteorologien, som ved rigtig Undersøgelse af Temperaturen, Lufttrykket, Fugtigheden og andre væsentlige Ting er i Stand til at spaa om, hvorledes Vejret vil blive. Han taler med den Forsikring, en lang Tids Er-

faring giver, naar han forudsiger en Storm. Stormen kommer og bringer enten Velsignelse eller Ødelæggelse, hjælpende paa Høsten eller maaske ødelægge de Kærner, der er ved at modnes; men, hvad enten den har en god eller daarlig Virkning, kan han, der profeterede om Stormens Komme, holdes ansvarlig for dens Komme?

Det kan imidlertid diskuteres, at i disse illustrerede Tilfælde havde hverken den dødelige Fader eller den menneskelige Spaamand Magt til at forandre Begivenhedernes respektive Løb, medens Gud kan dirigere og regere, som han ønsker. Men det maa huskes, at Gud har givet sine Børn deres Handlefrihed og kontrollerer dem ikke i Udøvelsen deraf ved vilkaarlig Magt. Han tvinger ikke noget Menneske til at begaa Synd; han tvinger ingen til Retfærdighed.

Vore Aanders Fader har en fuld Kundskab om hvert af sine Børns Natur og Tilbøjeligheder, en Kundskab, der er vundet ved Iagttagelse og Erfaring i vor forrige Tilværelses lange Tidsrum, da vi eksisterede som ulegemlige Aander, begavet med Individualitet og Handlefrihed — en Kundskab, der sammenlignent med den, som vindes af jordiske Forældre ved Erfaring med deres Børn i Kødet, er uendelig lille. I den fortræffelige Kundskab læser Gud Barnets og Børnenes Fremtid, de individuelle Menneskers og Menneskers som et Hele. Han véd, hvad hver enkelt vil gøre under givne Omstændigheder, og ser Enden fra Begyndelsen. Hans Forudkundskab er baseret paa Intelligens og Fornuft. Han forudser Menneskers og Nationers Fremtid som en Tilstand, der naturligt og sikkert vil være; ikke som en Tingenes Tilstand, der maa være, fordi han med al Magt har villet, at det skulde være saaledes.

»Gud kender fra Evighed af alle sine Gerninger« (Apostl. Gern. 15: 28). Han vilde og dekreterede sit aandelige Afkoms dødelige Tilstand og beredte Jorden som en Skole for dem. Han sørgede før alle de Hjælpemidler, der var nødvendige før deres Uddannelse og fremlagde saaledes sit Formaal:

»Thi se, det er min Gerning og Ære — at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.« (Den Kostelige Perle, Side 7).

Spørgsmaal.

1. Hvad er de Prøver, hvorved vi kan bestemme en sand Profet?
2. Fremdrag Tilfælde fra Deres eget Liv til at bekræfte den Erklæring, at Gud har Forudvidenhed.
3. Indbefatter Forudvidenhed Forudbestemmelse? Indbefatter den Prædestination?

4. Hvorledes bruger en jordisk Fader sin Forudvidenhed i at danne sin Søns Liv?
5. Griber Guds Forudvidenhed forstyrrende ind i vor Handlefrihed?

SABBATEN.

Sidste Dages Hellige har ikke noget — med Evangeliet for os og de direkte Befalinger, vi har modtaget fra Herren — at gør med at gaa i Biografen om Søndagen. Søndag er vor Sabbat. Herren har beskikket den til at være det, og han har givet os Befaling om at adlyde den trofast. Vi har ikke Ret til at gaa til nogen Slags Fornøjelse paa den Dag. Vi burde ikke gaa til Fodbold eller overvære anden Sport paa denne Herrens Dag; men vi skulde være i vore Kirkebygninger, som er blevet indviet til dette Formaal: at dyrke Gud. Vi skulde gaa til Herrens Hus og der tilstaa vore Synder, tage Del i Sakramentet og modtage Instruktioner med Lov og Taksigelse, idet vi fryder os over Sandheden. Dette er vor Pligt paa Sabbatsdagen, og vi skulde ikke gøre noget andet, for det er en Dag, der er udpeget for os, hvor vi skulde hvile fra vort Arbejde og dyrke Herren vor Gud.

Joseph Fielding Smith.

Guds Folks Historie, fra de tidligste Tider, viser, at forsat Aabenbaring var den eneste Maade, hvorpaa de muligvis kunde lære alle deres Pligter eller Guds Villie angaaende dem selv.

Orson Pratt.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.